

Za našo deco.

Čarobna sekira.

Dalje.

Princesinja je začela: »Mi imamo največjo njivo na svetu. Če dva pastirja, vsak na nasprotnem koncu njive, trobita v rog, drug drugega ne čujeta.«



»O, to ni dosti,« je menil Miško. »Njiva mojega očeta je tako prostrana, da dospe tele, ki se napoti od enega konca na drugega, tja kol velika krava.«

»To me toliko ne more presenetiti,« je odgovorila princesinja hladnokrvno. »Na našem posestvu dobivamo na teden toliko sira, da bi bili, položeni drug na drugega, višji od najvišjega stolpa.«

»Niti to ni tako čudno,« je nastavljal Miško. »Na prostoru mojega očeta so siri segli prav do neba. Nekega jutra sem plezal od sira do sira do samega neba. Na nekem oblaku sem zagledal ženo, vso v beli obleki, ki je predla morske pene. Hotel sem ji ukrasti malo prediva, pa se je nit pretrgala. Prevrnil sem se in sem začel padati iz te višine ter sem se naposled znašel v mišji luknjici. Mislite si, koga sem tam našel? Princesin oče, car, je sedel tam z mojo materjo. Moja mati je nekaj šivala, car pa ji je udeval nit v igle. Pri tem pa je bil tako neroden, da ga je moja mati prav pošteno potegnila za uho.«

»Kaka laž!« je zaklicala princesinja ježno. »Niti carjeva žena ne bi smela potegniti carja za uho, koliko manj navadna kmetica.«

»Živio, živio!« je zakričal velikan, skočivši na noge, tako da je od same radosti podrl vse okoli sebe. »Ona je prva rekla: Kaka laž. Ona je izgubila stavo. Gospodar Miško, princesinja je tvoja.«

VI.

Princesinja je zelo zardela: »Še malo, knez Miško. Nisem še pri koncu. Še tri vprašanja ti bom stavila.«

»Poslušam,« je odvrnil Miško.

»Najprej, kaj je to, kar vedno pada, pa se nikoli ne razbije?«

»Nekoč mi je rekla mati, da je to vodopad,« je odgovoril Miško.

»Res je, tako je,« je rekel velikan. »Kdo ne bi tega vedel?«

»Drugo,« je nadaljevala princesinja z nekako nesigurnim glasom, »kaj je to, kar hodi vsak dan po isti poti, pa se ne vrača?«

»O! O!« je dejal velikan, »tega pa jaz ne bi mogel povedati.«

»No, niti to ni težko,« je rekel Miško. »Kolikokrat sem na paši premišljeval, kako je to, da sonce vsak dan roma od vzhoda proti zahodu, pa se nikoli ne vrača od zahoda proti vzhodu.«

Princesinja je za trenutek obmolnila. Poskusila je najti kako težko vprašanje, ker se je bala, da ne bi podlegla. Nazadnje se je spomnila.



»Torej, knez Miško, še eno vprašanje. Ako podaš pravilni odgovor tudi v tem slučaju, ti nimam več kaj reči. Pazi: Kaj misliš ti, pa jaz ne mislim? Kaj mislim jaz, pa ti tega ne misliš? Kaj misli oboje in kaj ne misli ne eden in ne drugi?«

Miško je klonil glavo. Bil je v zadregi. Kar se tiče velikana, so mu stopile debele znojne kaplje na čelo. »Dosti je, gospod,« je šepnil Mišku na uho, »ne napečaj si možganov zaman. Na taka vprašanja sploh ni mogoče odgovoriti. Samo zapovej mi in takoj ti nesem princesinjo tja, kjer jo hočeš imeti.«

»Mir,« je rekel Miško, »če tega nimamo v glavi, nam sila nič ne koristi. Pusti me, da malce pomislim.«

»Princesinja,« je dejal naposled Miško, »ta vprašanja so res precej težka, ali mislim, da radi njih ne bom izgubil svoje sreče. Tu imaš odgovor na prvo vprašanje: Jaz mislim, da je to vprašanje zame lahko, a ti tega ne misliš.«

»Tako je,« je morala princesinja pritrditi.

»Drugi odgovor: Ti misliš, da tebe nisem vreden, jaz pa tako ne mislim o sebi.«

»Tudi to je točno,« je morala priznati princesinja, pa že precej ponižno.

»Tretje,« je nadaljeval Miško, smeječ se, »to kar oboje misli, je, da so na svetu še bolj neumni ljudje od naju, in četrto, česar ne mislim niti jaz, niti ti, je, da si tvoj presvetli oče in tale velikan nista enaka.«

»Dovolj, dovolj,« je zaklicala princesinja, »samo o velikanu mi nič ne govori. Tukaj imaš mojo roko.«

Konec sledi.

Birmanska darila



kot
ure, zlat-
nine in
srebrnine
dobite najce-
neje pri

JAKOB MULAVEC

Maribor, Kralja Petra trg 1

Ure, ki že tečejo eno
četrtno tisočletje.

Malokomu je znano, da je bil najbolj slovit urar Anglež Tom. Tompion. Te dni so odkrili Tompionu kovinasto spominsko ploščo. Omenjeni je izdeloval pred 250 leti ure, ki tečejo do današnjega dne povsem pravilno. Tompion ure veljajo danes za velike dragocenosti in stane ena po več tisoč funtov sterlingov. T. Tompion se je rodil l. 1638 v občini Northill na Angleškem, je oče angleškega urarstva in so vse njegove ure kar najbolj vestno in natančno ročno delo.

Najmožnejši ledlomilec na svetu.

Švedi so prevzeli po posrečeni poskušnji voznji najnovejšega ledlomilca »Ymer«. S to ladjo je dosežen višek brodogradne tehnike. Ledlomilec je dolg 75 m, 16,6 m širok, vozi 6,4 m globoko in ako so vse njegove shrambe ali tanki polni olja, celo 7 m. Globokost voznje igra pri ledlomilcih najvažnejšo nalogo, ker je odvisno lomljenje ledenih plošč od sile na led pognanega ladjinega trupa, ki je tem učinkovitejša, čim globokeje vozi ladja. Tudi ta švedski ledlomilec ima, kakor običajno, zadaj dva vijaka (Schrauben), razen tega pa še na sprednjem delu enega, da vplivata zadnja kakor propelerja potiskača, sprednji pa kot vlačilec. Na ladji je 82 mož posadke in jo je mogoče preskrbeti z oljem kot pogonsko silo za 3-4 mesece.